

Ordet om korset

Av Per Bergene Holm

Der ordet om korset blir borte, blir også forkynnelsen av Guds vrede og dom over synden borte. Evangeliet blir omtolket til toleranse og aksept av synden. Det å være en synder for Gud blir ikke lenger noe fryktelig. Nei, Gud er kjærlighet og uendelig glad i oss fordi vi alle er originaler skapt av ham. Han er så glad i oss at han ikke kan ta øynene fra oss. Vår syndighet forandrer intet i den saken. Fiendskap og synd mot Gud blir en tilgivelig skrøpelig, en defekt eller sykdom som Gud i sin kjærlighet må synes synd på. Synden skaper ikke lenger vrede og forbannelse hos Gud. Syndefallet førte ikke til brudd med Gud, og er heller ikke noe vi må bære ansvar for. Nei, Gud må nok ta ansvaret for våre ulike legninger og brister.

Gud er blitt en moderne sosialarbeider som vandrer blant mennesker på livets skyggeside. Han fordømmer aldri noen, men er romslig og tolerant. Han er mest glad i dem som faller utenfor. Hans «varmestue» er alltid åpen, og der kan «tollere og syndere» få gå ut og inn.

Dersom det overhodet er behov for syndenes forlatelse – Gud elsker oss jo uansett – har den sin grunn i Guds uendelige kjærlighet og toleranse. Syndenes forlatelse er å bli tatt i mot og godtatt hos Gud som en er. Noen soning og forsoning er det ikke behov for. Kristi kors blir i høyden et uttrykk for Guds store kjærlighet, hans solidaritet med menneskene.

Der ordet om korset blir borte, blir forkynnelsen allmennreligiøs. I det forkynnelsen vil være evangelisk, blir den lovisk. Gud prises for sin kjærlighet og nåde, men i realiteten priser mennesket seg selv for sin fortreffelighet og yndighet. Gud elsker oss fordi vi er så enestående eller fordi vi er så sjarmerende skrøpelige, slike Gud bare må ynkes over og forbarme seg over. I all denne talen om Guds kjærlighet og nåde skjuler det seg selvopphøyelse og egenrettferdighet.

Ordet om korset, slik vi møter det i vår bibel, levner ikke mennesket noen ære. Korset feller den endelige dom over menneskets synd og egenrettferdighet. Syndens skade var så veldig at

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lektannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug. Tlf. 51 42 08 93
E-post: magekang@online.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufølten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50. Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lektannsmisjonsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70. Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

den ikke lot seg reparere eller godtgjøre ved menneskets egen hjelp, og Gud kunne heller ikke i «toleranse» eller «solidaritet» med menneskene se bort fra deres synd og ta dem inn i sitt samfunn. Menneskene er ikke så sjarmerende, i det minste ikke i Guds øyne. Guds hellighet forbyr Gud å forlikes med synderen i hans syndighet.

Gud kunne alene la seg forsonne gjennom den fulle og hele dom over synden. Og det gjorde Gud i sin kjærlighet ved at hans Sønn på menneskenes vegne bar hele syndens skyld og forbannelse, og sonet synden ved sin stedfortredende død under Guds vredes dom. I dette ligger Guds uendelige kjærlighet og nåde!

På forsoningens grunn kan så Gud kalle oss til omvendelse fra synd og selvliv, egenrettferdighet og trelldom, og innby oss til syndenes forlatelse i Jesu blod. Renset fra synden får vi i kraft av Jesu Kristi rettferdighet oppstå fra død og dom til et nytt liv i samfunn med Gud. Gud være lovet for hans usigelige nåde!

L&E

*Ditt kors, o Krist, ble verdens sol,
dets lys ei grenser kjenner.
Ditt kors, o Krist, ble ærens stol,
der livets lue brenner.*

*La slukkes alle lys på jord,
la stenges alle veie!
Den som har funnet korsets spor,
har evig nok i eie.*

Edin Holme

Nok korn

Av Lars Fossdal

Josef er et forbilde på Jesus. Han var elsket av sin far, hatet av sine søsken, solgt til Potifar, sviktet, løyet på, misforstått og fengslet. Faraos reise ham opp etter at han hadde tydet drømmen om de sju gode og de sju magre år. Så fikk han navnet «verdens frelser» på egyptisk. Josef reiste rundt i hele landet under de gode åra, og samlet opp store mengder korn på opplagsplasser. De begynte å skrive opp, og forsøkte å holde regning med alt kornet. Til slutt ble det så store mengder, at det ikke lenger lot seg telle.

Så kom uåra. Folket begynte å lide nød. De gikk til faraos og sa: «Gi oss brød å spise. Vi lider nød!» Fra alle kanter kom det folk. Faraos sa til dem: «Gå til Josef!» Så åpnet Josef bodene. Hos ham var det nok korn – i alle uåra.

Jeg lever i uår. Verden har falt under Guds forbannelse. Men det er en som har sanket inn. Han har overflod.

Hans gjerninger er ikke til å telle. Hans rettferdighet og fullkommenhet er uendelig. Hos ham er det overflod. Det er nok hos Jesus. Du får komme på nytt og på nytt. Du skal vite at det er nok for alle som kommer. Det er nok for deg også. Du får kjøpe uten penger og uten betaling. Så sier ordet: «Hør, og din sjel skal leve!» At Jesus ble født som menneske, er et levende vitnesbyrd fra Gud hver dag om at det er skaffet til veie en frelse for deg. Dette kan du sette din lit til. Så får du leve i tro til ham. Gud holder ikke noen for narr. Hver den som tror, får det han tror på. Den som har en sann tro på Kristus, får alt det han tror på. Da kan du synges midt i din egen fattigdom: «Å, kor rik eg er!» Mitt eget er bare som en røys. Men i Kristus er jeg overvettes rik.

Fra slutten av en tale på Laberget 2005 (Red.)

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, oktober 2005

Ordet om korset. Av Per Bergene Holm	side 1
Nok korn. Av Lars Fossdal	side 3
Eit kall til anger og bot. Av Gunnar Soppeland	side 4
Rosen mellom torner. Fra en roman om Hans Adolph Brorson	side 9
Når Gud taler. Av Dag Rune Lid	side 13
Helliget vorde ditt navn. Av Hans-Henrik Brix	side 15
Det nye livet. Av Kjell Farnes	side 20

Eit kall til anger og bot

Av Gunnar Soppeland

Me treng nåde til å tre inn i Guds ransakande lys. Det kan skape vanskar, og sjela kan bli uroa, men det kan òg føre til at han veks og me minkar.

«Son min! Dersom du tek imot orda mine og gøymer boda mine hjå deg, så du vender øyra ditt til visdomen og bøyer hjarta ditt til klokskapen, ja, dersom du ropar etter skjøn og lyfter røysta di for å kalla på vitet, dersom du leitar etter det som etter sølv og grev etter det som etter løynde skattar, då skal du skjøna otten for Herren og finna kunnskap om Gud. For det er Herren som gjev visdom, frå hans munn kjem kunnskap og vit» (Ord 2:1-6).

Eg er overtydd om at vårt største behov i dag, og som me treng å rope til Herren om, er å få større åndeleg kunnskap, skjøn og visdom.

Temaet er «Uår i landet – eit kall til anger og bot». Det med uår i landet er meint som ei konstatering, og eg vil ikkje bruke mykje tid på å grunngje kva som ligg i det. Eg trur dei fleste her skjønar kva me meinar med «uår i landet». Innleiingsvis tek me berre nokre utdrag frå 1. Kongebok og profeten Haggai.

Uår i landet

Då kong Salomo under innviinga av templet ligg på knea med hendene utbreidde mot himmelen, og ber fram si lange, audmjuke bøn for fol-

ket og landet, skildrar han ulike vanskelege situasjonar frå Israels historie. Han seier m.a.: «Når fienden vinn over Israel, folket ditt, fordi dei syndar mot deg, (...) Når himmelen vert stengd så det ikkje kjem regn, fordi dei har synda mot deg, (...) Når det vert hungersnaud i landet, når det kjem pest, når det kjem brann og rust på kornet, grashopper og gnagarar, når fienden trengjer inn i landet og kringset byane, når det kjem noka plage eller nokon sjukdom...» (1Kong 8:33-37).

Grunnen til uåra ligg i både ytre og indre forhold. Fienden vinn over Israel, himmelen vert stengd, og jorda ber ikkje grøde. Dei største naudsituasjonane i Israel oppstod då dei ikkje fekk regn. Det førte til hungersnaud, pest, brann og rust på kornet.

Profeten Haggai skildrar uåret på eit anna vis. Han viser til at folket har det travelt med sine eigne hus, medan Herrens hus ligg øyde. «Tida til å byggja Herrens hus er enno ikkje komen,» sa folket. Men gjennom profeten går Herren sterkt i rette med folket og seier: «Er det tid for dykk til å bu i bordkledde hus, medan dette huset ligg i ruinar?» Dei hadde tid og høve, men dei brukte tida og høvet feil. Eigne hus var viktigare enn Herren sitt hus.

Dette var årsaka til uår og misvekst. «Legg merke til korleis det går dykk!» seier Herren til dei. «De sår mykje, men haustar lite i hus. De et, men vert ikkje mette. De drikk, men sløkkjer ikkje torsten. De kler dykk, men ingen vert varm. Og han som tener for løn, får løna si i ein pung med hol i. Så seier Herren, Allhærs Gud: Legg merke til korleis det går dykk» (Hag 1:4-7)!

Dette er klare ord om manglande velsigning: Når alt på ein måte slår feil, når ein strevar og strevar, når ein sår og sår – men haustar lite i hus. Ein tek til seg næring, men vert ikkje mett. Ein drikk, men sløkkjer ikkje tørsten.

Det gjeld forholdet til Herren

Alle desse døma dreier seg om ugreie i deira forhold til Herren. Og det viser at arbeidet i hans rike fyrst og fremst må vere i samsvar og i samanheng med dette riket sin Herre.

Men det er også viktig å understreke at sjølv i uåra, held Kristus fram med sitt oppdrag gjennom dei han kallar inn under seg. Det er mellom dei me ynskjer å vere.

Frå talen «Uår i landet – eit kall til anger og bot», halden under opningshelga og arbeidarmøtet til NLL på Bibelskolen på Fossnes, 20. august 2005.

Tilrettelagt til skriftleg form av Dag Rune Lid.

Andre delen kjem i neste Lov og Evangelium.

Red.

Himmelen spør ikkje: «Kven vil gå?» men himmelen spør alltid: «Kven vil gå for oss?» Det er det store hovudspørsmålet til oss i dag – der du går i heimen, på arbeidsplassen, i forsamlinga, der du ligg i sjukesenga. Der lyder spørsmålet: «Vil du vere der for oss?». Det er ikkje spørsmål om kva stilling du er i, kva arbeid du har, eller kor du er tilsett. Men der du er – vil du vere der for oss?

Du er der ikkje for pengane, for karrieren, for organisasjonen eller som talsmann for dei som har valt deg, men for oss. «Kven vil gå for oss?» Det er den treeinige Gud – Faderen, Sonen og Den Heilaga Ande som spør.

Oppgåva er altså der me er, over alt – heile tida. Det er ikkje til eller frå. Denne oppgåva er heile vegen for stor i forhold til det som er menneskeleg mogleg. Det er det viktig å vere klar over. For denne oppgåva er ikkje fyrst og fremst av praktisk eller pedagogisk art. Ho er åndeleg, og må difor utførast med åndelege gåver og middel.

Med si hand

Då templet var ferdig, sa kong Salomo: «Du lova det med munnen din, og du har oppfylt det med handa di...» (1Kong 8:24). Han såg ikkje på tempelbygginga som sitt verk eller som ei praktisk sak, men som eit åndeleg byggverk. Først hadde Gud lova og teikna templet for David, sidan hadde han ført det opp med si eiga hand. Åndeleg sett var templet ein realitet frå den augneblinken Gud ved sin munn talte om dette til David. →

Det åndelege må Gud sjølv utføre og oppfylle. Hans tenarar er hundre prosent avhengige av at Gud med handa si stadfestar det ordet han sjølv sender dei ut med.

Difor er det òg at Paulus seier: «Bed til ei kvar tid i Anden med all bøn og påkalling. Ver årvakne i dette, og ver uthaldande i bøn for alle dei heilage...» (Ef 6:18). Å be til ei kvar tid er både nødvendig og normalt i ei oppgåve som menneskeleg sett alltid er for stor, og alltid går langt ut over det menneskeleg moglege.

Difor seier han: «Bed til ei kvar tid i Anden.» Vi må vere årvakne i dette, slik at Anden kan få utrette det han vil og ser behov for. Oppgåva skal utførast i eit terreng og eit miljø fullt av fallgruver og avvegjar, og det er ein aktiv åndehær i himmelrommet som vil stengeje den rette vegen.

Det eine nødvendige

For den som har sett det «eine nødvendige», blir det «eine» det nødvendige over alt og til alle tider. Det kjem alltid før det unødvendige. Maria søkte det eine nødvendige, medan Marta seier: «Herre, bryr du deg ikkje om at syster mi har late meg åleine med å tena deg? Sei no til henne at ho skal hjelpa meg» (Luk 10:40)!

Marta tykte mange ting måtte kome før det eine nødvendige, på same vis som Israelsfolket sa: «Det er enno ikkje tid.» Dei bordkledde husa kom først. Men når det eine er det nødvendige, då vil det kome før alt anna.

Legg merke til kor tyngdepunktet ligg her. Det er ikkje slik at me sjølv må bestemme oss for at no må det nødvendige kome fyrst. Men det er slik at når det eine er blitt det nødvendige for eit menneske, er det i seg sjølv årsak til at det blir det nødvendige.

– Bunden av Anden fer eg no til Jerusalem, og eg veit ikkje kva som skal møte meg der, sa Paulus (Apg 20:22). Han var under det eine nødvendige, og dermed under guddommeleg tvang; heilt frivillig! Det var slik det måtte vere. For oppdraget hans var å «gå for Gud». Slik er det for alle som vil gå for han, enten det er i heim, familie, arbeidsliv osv. Guddommen har teke beslag i sine utsendingar.

Det er ikkje så grundig analyse som skal til i våre liv eller i den åndelege stoda, før me oppdagar at mykje unødvendig går for å vere nødvendig i dagens Noreg. Ikkje minst med tanke på den høge levestandarden ein har lagt seg til, og det kavet som krevst for å halde denne ved like. Men i forhold til oppgåva rekna ikkje Paulus ein gong sitt liv eit ord verd. Grunnen til det var livsperspektivet hans, og forståinga av kva som er det eine nødvendige her i livet. Til galatarane seier han: «Eg er krossfest med Kristus. Eg lever ikkje lenger sjølv, men Kristus lever i meg» (Gal 2:20).

Nøtter utan kjernar

Når det som høyrer kristenlivet til ikkje spring ut frå kristendommens kjerne, som er Andens openberring i Kristus, vert innviing, overgiing, bøn,

tilbeding, kraft, teneste og kjærleik berre hykleriske masker ein prøver å få fanga andre i.

Eg er redd for at mykje av det som i dag går for å vere stort og fengjande i det kristne arbeidet ikkje spring ut frå kristendommens kjerne. Dermed vert arbeidet forførrersk og hylkersk. Frukta vert ein kristendom som er tilnærma lik ekte kristendom, og som difor er like vanskeleg å oppdage som nøtter utan kjerne.

Av og til knekkjer ein nøtter som viser seg å vere tomme. I det ytre var det ikkje mogleg å skilje dei ut. Det som hørde til nøtta si ytre form og fasade, var på plass – men likevel mangla innhaldet.

Det å leve i denne tilnærma kristendommen er å spare seg sjølv og andre for å gå gjennom gjenfødninga sin tronge port til livet. Det er å vilja leve som ein kristen, utan å vere det. Det er å blande det guddommelege med verdsleg klokskap, og avbalansere trua mot fornufta.

Gud oppfyller berre sitt ord

Til viktigare ein tykkjer ein sjølv og verksemda er, til mindre tru har ein på openberinga av den himmelske røynda og på Ordet si makt til å verke av seg sjølv. Herren oppfyller ikkje automatisk det me preikar. Det er sitt ord, det han sjølv har talt med munnen sin, han oppfyller med handa si.

Difor er det òg Paulus seier i Ef 6:19: «Bed for meg òg, at det må verta gjeve meg ord når eg opnar munnen min.» Han var avhengig å få det ord

Bibelskolen på Fossnes

var på tur til Vest-Agder og Rogaland 14.–19. september, med møter på Sira, Gyland og Moi. De hadde også en tur til «Preikestolen», som har et loddrett fall på vel 600 meter rett ned i Lysefjorden.

Det er 10 elever på heltid denne høsten, og fire på deltid. Husk elever og personale i bønn, slik at Ordet får gjøre sin gjerning iblant dem.

E-post/interne tlf.nr.:

Vi kan opplyse at bibelskolen har fått ny e-postadresse:
bibelskolen@online.no

Noen har bedt oss opplyse hvilke telefonnummer skolen har.

Skolens kontor/rektor.....	33 36 17 70
Fax.....	33 36 17 71
Gutteinternat.....	33 36 17 72
Jenteinternat.....	33 36 17 73
Husmor, bolig.....	33 36 17 75
Vaktmester, bolig.....	33 36 17 76

som Herren ville oppfylle med handa si for tilhøyraren. Både for Paulus og tilhøyraren er dette avgjerande. Når dette ikkje fungerer slik, vert det uår i landet.

Men også menneskeord kan oppfyllast i kristen samanheng. Innan moderne visjonstenking der ein nyttar ulike effektfulle verkemiddel og arbeidsmetodar, er denne faren stor.

Faren er at menneskelege syner og openberingar om vekst og framgang kjem i fokus. Desse er ofte sjølvopp-

fyllande ettersom sterke leiarar får folk til å handle som om desse leiarane stod i Guds råd, og formidlar Guds ord.

Lytt til den himmelske visdomen

Kva som er tap og kva som er vinning vart for Paulus snudd heilt om i lys av æva. –Kunnskapen om Kristus er så mykje meir verd, difor aktar eg alt for tap og skrap, vitnar han.

Salomo talar om visdommen ovanfrå. Han seier: «Visdomsmøya ropar høgt på gata, ho lèt røysta si høyra på torga. I ståket på gatehjørna ropar ho, i dei opne byportane talar ho og seier: Kor lenge vil de uvituge elska fåvitet, og spottarane ha hug til spott og dårane hata kunnskap? Vend om og høyr etter når eg viser til rette! Då vil eg la ånda mi fløyma for dykk, eg vil kunnjera dykk mine ord» (Ord 1:22-23).

Ordet og Anden høyrer saman. Når visdomsanden fløymer, kunnjer Herren sine ord. Der Anden fløymer, vert verda sin visdom til dårskap. Visdommen ropar høgt på gatehjørna og i by-

portane: «Kor lenge vil de uvituge elska fåvitet?»

Dårskap er mange ting, men det verste er når dårskapen opphøgger seg mot himmelens Herre og krenkjer hans heilage namn. Når dårar brukar hans hus og hans heilage kar utan å vere sende og utan å stå i flaumen av hans Ande.

Visdomsanden vil peika på det som Herren si hand gjer og oppfyller. Han er reiskap for Guds openberring og verksemd, og openberrar det mest skjulte av alt – djupnene i Gud. Det vil seie Guds eigenskapar, Guds tankar og Guds råd.

Når det lyder: «Kven vil gå for oss?» Då er den som går, avhengig av å få det han skal gå med. Trua kviler på Anden sitt vitnesbyrd, dei guddommelege lovnader, og at Herren står ved sitt ord. Han utfører sitt ord med si hand. Då går ein ikkje til verda for å sjå korleis ein skal få framgang i Guds rike.

Framhald i neste nr.

Kortkurs – Bibelskolen på Fossnes

7.–13. november 2005

Lærere: **Sigbjørn Agnalt** (Joh.ev.), **Ingar Gangås** (Matt.ev./frie emner), **Per Bergene Holm** (1 Joh. br./GT innledn.), **Gunnar Nilsson** (Daniels bok/frie emner).

I tillegg til undervisning på dagtid er det møter ettermiddag, kveld og i helga: Man- – fre- kl. 18.00 og 20.00. Lør- kl. 15.00, 18.00 og 20.00. Søn- kl. 11.00.

Undervisningen er gratis. Kost og losji pr. døgn: kr. 200,- (ekstra oppreid seng: kr. 100,-). Enkeltmåltider: frokost/lunsj/kvelds: kr. 30,-; middag: kr. 60,-.

Kontakt Bibelskolen, tlf. 33 36 17 70, for opplysninger og påmelding.

Rosen mellom torner (III)

Utdrag fra en roman om Hans Adolph Brorson

Brorson hadde glede av de lange reisene rundt om i stiftet. Men når han kom heim igjen, kunne det ofte komme slik tyngsel over ham. Det var klart at barna ble forsømt både åndelig og legemlig. De fikk sikkert mat nok. Men de var ikke rene, og klærne var lurvete. Husholdersken var god og mente det vel. Men renslighet var ikke hennes sterke side. En kunne ikke vente at hun skulle være mor for barna. Derfor var det vel ikke noe hjelp i å si henne opp og finne en ny.

Dette grublet han mye på i lønnkammeret. Det gikk etter hvert opp for ham at det kunne bli nødvendig å ta andre forholdsregler. Men det var pinlig å tenke på det.

Etter Katrines død hadde han aldri tenkt på nytt ekteskap. Den første som ymtet noe i den retning fikk et avvisende svar. Men tanken kom igjen. Han så på barna og var klar over at det måtte bli en forandring for dem. Det var kanskje falsk pietet overfor minnet om Katrine som holdt ham tilbake. Han visste at ingen kvinne kunne bli det for ham som Katrine hadde vært. Men omsorgen for barna veide tungt.

Tankene gikk fra den ene prestegården til den andre, men hver gang stanset tankene ved frk. Johanne Riese i Agerskov. Hun var søster til fru Broder Brorson. Han hadde kjent henne lenge, og Katrine hadde og kjent hen-

ne. Han var viss om at Katrine ville han skulle fri til henne.

Da sørgeåret var forbi, kjørte han til Agerskov og bar fram ærendet sitt for pastor Riese og kona.

«Tenk at begge døtrene våre skulle bli bispekoner,» utbrøt fru Riese.

«Det er en glede for oss å overlate datteren vår til en så from mann,» sa Riese og bukket dypt.

Johanne ble også satt inn i saken. Hun skiftet farge og var nokså skjelvende.

«De venter med svaret?» sa Brorson. «Det er ikke så rart. Men si meg bare om De har godhet for meg.»

«Ja, jeg har særlig godhet for biskopen, men jeg tør ikke –.»

«Ser jeg så farlig ut?» spurte han smilende.

«Nei, – nei, – det er ikke det. Men jeg tør – tør ikke ta ansvaret for barna,» stammet frk. Riese.

Han ba henne ta plass, og han satte seg ved siden av henne og klappet henne på hånden.

«Jeg er sikker på at De vil ha omsorg for barna og gi dem den hjelpen de trenger så sårt.»

«Jo – men – –.»

Han betraktet henne, og så et glimt av angst i øynene hennes.

«Å, nå forstår jeg det. Det er ikke alle barna. Det er den eldste. Det skulle jeg ha tenkt på.» Han slapp hånden hennes og sank sammen. «Jeg har visst

ikke lov å be noen gå inn under åket. Jeg har levet meg så inn i det at jeg tenker ikke på hvordan det kan være for andre. Slik var det med Katrine også.»

Han så gammel og trett ut med ett. Han presset leppene sammen og ville reise seg. Da grep hun hånden hans.

«Jo, jeg tør – jeg vil gjerne,» sa hun og øynene lystet. «Jeg tror det er Guds vilje at jeg skal gjøre det. Det kan ikke bli verre for meg enn for Katrine.» (...)

Nå kom det nytt liv i huset. Johanne var ikke selv av noen livlig natur, men hun forsto å sette andre i godt humør. Brorson fikk tilbake sin gamle munterhet. Luthen kom også fram igjen. Lenge hadde den hengt ubrukt. Nå ble den brukt i ledige stunder.

En ettermiddag var luthen i funksjon, og de hadde det riktig hyggelig. Da kom Søren Engbjerg på besøk. Det var en meget alvorlig mann. Av og til kom han og talte med biskopen om åndelige ting. Han var av en tung natur, men ærlig og skvær. Han hadde lett for å bli sur, og det hadde Brorson sagt til ham flere ganger.

Søren Engbjerg så seg om i stuen med et strengt blick før han satte seg. Han ble vår instrumentet som Brorson hadde i fanget.

«Nå, dere driver med musikk,» sa han og kastet med hodet i retning av instrumentet. «Den tingesten der minner meg om dem som spillemennene brukte den tiden jeg levde i synden og gikk på dans.»

«Da har du nok dårlig hukommelse, Søren Engbjerg,» sa Brorson og

smilte. «Slikt instrument har spillemennene aldri brukt. Ser du ikke at det er en luth. Jeg kan fortelle deg at vår kjære lærefar, Martin Luther, ofte spilte på luth.»

Søren åpnet øynene litt mer, men mistenksomheten var ikke helt overvunnet ennå.

«Kan den brukes i tjenesten for det gode?» spurte Søren.

«Ja, det er sikkert. Vi synger til Guds ære. Det lyder ikke verdslige og syndige sanger i bispegården.»

«Nei, det vil jeg helst ikke tro.»

Det ble trykkende stille en stund. Søren så seg om i stuen.

«De er en lykkelig mann, biskop.»

«Det har du rett i, Søren Engbjerg. Gud har gitt meg meget godt – en flokk sunne og gode barn –.»

«Ja, og vakre møbler,» sa Søren og ble sur igjen.

«Ja, det også,» innrømmet Brorson.

«De har sunget så gripende om korset og lidelsen, kjære biskop, men De kjenner sikkert ikke mye til det selv.»

Brorson fór sammen som om han hadde fått et slag. Han ville gi et skarpt svar, men tok seg i det. I stedet reiste han seg og sa:

«Kom med meg, Søren Engbjerg!»

Søren så forskrekket opp.

«Hva var det biskopen sa?»

«Jeg sa: Kom med meg!» ropte Brorson i skarp kommandotone.

Han gikk foran, og Søren fulgte skjelvende etter. De gikk opp trappene og bortover den lange gangen på loftet uten å si et ord. Brorson lukket opp en luke og sa:

«Se!»

Søren nærmet seg engstelig og så inn, men han før med en gang et steg tilbake.

«Å, det hadde jeg glemt. Jeg har nok hørt det, men jeg hadde glemt det. Tilgi meg – for Jesu skyld!»

Brorson lukket døren og la armen om skulderen på Søren. De gikk stille ned igjen.

«Vi kjenner så lite til hva de andre har å bære, Søren. Derfor skulle vi være sparsomme med å dømme hverandre.»

(...)

Brorson gikk langsomt opp trappen i bispegården. Han stanset litt ved hvert trinn. Han hadde mest lyst til å gå inn til seg selv og være stille. Det var det han trengte mest nå. Men han visste at Johanne ventet på ham. Om han ikke kom inn, ville hun tro det var enda verre med ham.

«Hvordan går det, kjære Brorson?» sa hun og så bekymret på ham.

«Å, så noenlunde. Smertene er ikke så svære lenger. Men jeg er litt trett.»

Han sank ned i en stol. Hun gikk bort og satte seg hos ham og la hånden på armen hans.

«Er det ikke heller sinnet som er trett?»

«Det kan godt hende det. Det er så mye som tynger på sinnet.»

Hun tok ham på haken, løftet hodet hans og så ham rett inn i øynene.

«Har du hvile i troen, min kjære mann?»

«Ja, Gud være lovet, det har jeg,» sa han og pustet dypt, «ellers hadde

jeg ikke holdt ut. Da hadde jeg brutt sammen for lenge siden. Men det er så vanskelig å være biskop.»

«Men du er nå en god biskop.»

«Du er nok en behagelig dommer i den saken,» sa han og klappet henne på hånden.

«Ja, men du skal huske på at du var biskop før jeg ble gift med deg. Den gangen hørte jeg hva folk sa om deg. Jeg kan forsikre deg at det var mange lovord.»

«La nå det fare, Johanne, det betyr så lite hva folk sier både når de roser og når de riser. Jeg vet best hva slags biskop jeg er. Men det er ikke det jeg tenker på. Jeg tenker på alt det en biskop får innblikk i og som en er nødt til å vite om.»

«Ja visst, jeg forstår deg så godt,» sa hun. «Det må pine en rettskaffen mann og se hvordan lettsindighet og vantro brer seg både i menighetene og hos prestene.»

«Ja, så er det noe som er enda verre. Det er striden mellom sanne kristne. Striden mellom våre egne vakte venner og herrnhuttene er ikke til å holde ut.»

«Men er ikke herrnhuttene noen underlige folk? Min far sa alltid om dem at de var ikke alvorlige mennesker.»

«Ja, den saken har jeg diskutert med din far mange ganger. Men jeg synes han er for hard i sin dom. Det er riktig at de tar ikke lovens krav så alvorlig som vi. De sier til og med at loven gjelder ikke for dem som er frigjort i Kristus. De har heller ikke den

ærbødighet for Skriften som jeg kunne ønske. Men alvorlige er de. Jeg tviler ikke på at de er personlige troende mennesker. De forkynner Kristus og ham korsfestet – –.»

«Det var visst smilet deres far ikke kunne greie. De taler alltid om gleden. En slik kristendom mente han var overfladisk.»

«Men det er nå bibelsk å tale mye om glede. Det gjorde englene i Betlehem også. Og Paulus skriver fra fengslet: 'Gled eder i Herren alltid – atter sier jeg: Gled eder.' Jeg kunne misunne dem gleden.» (...)

Han reiste seg og gikk inn på kontoret. Der satt han med de triste tankene. Det var så tungt dette som han var kommet inn i. Han så tilbake til de tidene da ansvaret var mindre og han hadde tid til å sysle med det kjæreste han visste – skrive salmer.

Han trakk ut en skuff og tok fram en del papirer. Det var ingen som visste at han var begynt å stjele en og annen time til å skrive salmer. Ikke en gang Johanne visste det. – Han bladde i bunken. Det var ikke så mange salmer, men de var av en annen art enn dem han hadde skrevet før. Det handlet om håpet. Det var så naturlig, for blikket hans ble mer og mer rettet mot det kommende. Fortiden var full av sorg og mange fall. Nåtiden hadde nok med slit og møye og vanskeligheter. Men framtiden var morgenrøden etter den lange natten.

Han samlet seg mer og mer om Guds løfter, om det som skulle komme. Trett av livet var han ikke, og

arbeidet elsket han, men han lengtet så inderlig. (...)

De svære byrdene som var lagt på ham i tjenesten, ville ha myrdet ham om han skulle gå alene. Men Gud hadde vært med, Gud med oss, Immanuel.

En tanke arbeidet med ham. Den hadde vært der lenge, men nå kom forløsningen. Han grep pennen og skrev:

*«O du min Immanuel,
Jesus, hvilken himmelglede,
har du gjort min arme sjel,
ved ditt blods den purpur-væte!
Fiendens onde snare brast,
skjønt han tenkte den var fast.*

*Jeg er i min Faders skjød,
har hos Gud i himlen hjemme.
Der er synd og der er død
ikke mere å fornemme.
Arven får jeg visst og sant:
Har Den Hellig Ånd til pant.*

*Gud skje lov for dag som går,
Gud skje lov for dag som kommer!
Dermed har vi jubelår,
og en evig, evig sommer.
Da det siste morgenskjær,
er, halleluja, oss nær!*

*Opp min sjel til fryd og sang.
Rinne hellig gledes tåre.
Hver blodsdråpe takkeklang,
give til jeg er på båre!
Deg som for oss kalken drakk:
Jesus, Jesus, evig takk!»*

Forts. i neste nr.

Fra «Rosen mellom torner»
Av Niels Aage Barfoed
Sambåndet forlag, 1951

Når Gud taler

Av Dag Rune Lid

Me kan snart ikkje lese eller høyre noko i media, utan at det handlar om katastrofar på ulike vis. Orkanen Katarina øydela mykje, og spesielt gjekk det ut over byen New Orleans i USA. Denne orkanen hadde ikkje før roa seg, før den neste kom.

Då eg las om byen New Orleans, kom eg til å tenkje på det som Bibelen seier om Sodoma. Synda herja, og den sodomittiske synd som florerte i byen hadde skapt eit klagerop som var så sterkt at det nådde til himmelen (1M 18:20). Så kom utsendingane frå himmelen som hadde fått i oppdrag å øydeleggje byen (1M 19:13).

Bibelen seier at Herren «la byane Sodoma og Gomorra i oske og fordømde dei til undergang og sette dei til eit førebilete på dei ugudelege i framtida» (2Pet 2:6).

I New Orleans var det fem fosterdrapsklinikkar, der utallige små born vart drepne kvar dag. Byen var kjend for ein mordstatistikk som låg ti gonger høgare enn det nasjonale gjennomsnittet. I tillegg var det årleg marihuanafestival og ein stor festival der den sodomittiske synda vart forherliga. Byen er òg blitt kalla den sodomittiske hovudstad. Denne siste festivalen skulle innta byen berre nokre dagar etter at orkanen øydela.

I media vert det malt ut korleis mange naturkatastrofar er eit resultat av menneskeskapt forureining av natu-

ren. Vitskapsmennene har sikkert rett. Likevel er det slik at for den som les Bibelen, ser ein òg ei anna sanning, som verda ikkje vil innsjå eller erkjenne. Den seier: «Far ikkje vilt! Gud lèt seg ikkje spotta! Det eit menneske sår, det skal han òg hausta» (Gal 6:7). Bibelen vitnar om korleis Gud straffar og tuktar, ja han lèt heile folk gå til grunne fordi dei vraka hans ord og bod.

Så kan me spørje: – Kva med oss? Er me så mykje betre enn dei i Sodoma eller dei i New Orleans? Me får i desse dagar ei ny regjering der det er parti som vil opne for å øydeleggje ekteskapet som er innstifta av Gud, ved å innføre kjønnsnøytrale ekteskap. Dei som lever i den sodomittiske synd, skal få adoptere, og grensa for fosterdrap er det også fare for vert utvida. Ein vil opne opp for forskning på befrukta eggceller, og dei kristne friskulane skal motarbeidast.

I ei ny undersøkjing mellom ein del prestar i Statskyrkja, konkluderar alle dei intervjuva prestane med at dei kan vere usamde med Paulus i samlivsspørsmål, og ingen held fast på Ole Hallesby sitt syn på fortapinga. Det vil seie at dei forkastar klare Guds ord, og dei forfører folket.

Jeremia sa i ei tid som vår: «Profetane seier fram lygn, og prestane styrer etter råda deira, og folket mitt vil gjerne ha det slik. Men kva vil de gjera når enden på dette kjem» (Jer 5:31)? Det

spørsmålet treng me i sanning å stille i dag òg.

Folket i Ninive vende om då Guds dom vart ropt ut i byen av profeten Jonnas. I Noreg ser det heller ut for at det motsatte skjer – folk og land vert meir og meir forherda. Om nokon talar som Bibelen, vert dei hetsa og uthengde i media. Mange ting ser såleis ut til å peike på at det er ei tid for dom som ligg framfor oss no. Gud lèt seg ikkje spotte, og me vil måtte hauste fruktene av vårt fråfall som land og folk.

Dommen ramma Israels folk i fordums tid òg, og kva budskap fekk Jesaja då å gå med? Han skulle forkynne til forherding for folket. Han spurde kor lenge han skulle halde på. Svaret frå himmelen lydde: «Til byane er øydelagde og folketomme, og husa utan menneske, og landet er audt og ligg som ei øydemark» (Jes 6:11).

Menneskeleg sett ser det ikkje ut for at noko kan stoppe denne utviklinga me no er inne i, utan at Gud grip inn. Israelsfolket var òg inne i slike tider. Under profeten Jeremia finn me mange parallellar til vår tid. Då fekk han eit underleg påbod frå Herren: «Du skal ikkje be om noko godt for dette folket! Når dei fastar, høyrer eg ikkje ropa deira. Når dei ofrar brennoffer og matoffer, har eg ikkje hugnad i dei. Men med sverd og med svolt og med pest vil eg gjera ende på dei» (Jer 14:11-12).

Medan eg sit og arbeider med denne artikkelen, dukkar ei melding opp på skjermen på internett: «150 millionar kan dø. Eksperter sier i kveld at det

berre er et tidsspørsmål før fuglevirus smitter mellom mennesker. Verdens helseorganisasjon (WHO) går i kveld kraftig ut og advarer mot at fugleviruset kan mutere når som helst, slik at det begynner å smitte mellom mennesker.» Det er eit mørkt perspektiv.

Me treng i sanning bøye våre kne og rope til Herren og erkjenne som Daniel: «Min Gud, vend øyra ditt hit og høyr! Opna augo dine og sjå ruinane våre og byen som er nemnd med ditt namn! Det er ikkje våre eigne rettferdige gjerningar vi legg til grunn for dei audmjuke bønene våre som vi ber fram for åsynet ditt, men di store miskunn. Herre, høyr! Herre, tilgjev! Herre, gjev akt og gjer det, dryg ikkje – for di eiga skuld, min Gud» (Dan 9:18-19)!

Ingen er så trygg på ferda, som Guds barneflokk i verda (S.b. nr. 343), skriv Lina Sandell. Du som set di lit til Herren vil få erfare at du er trygg i all fare. Du kan få seie med Paulus: «For om vi lever, så lever vi for Herren, og om vi dør, så dør vi for Herren. Anten vi då lever eller dør, høyrer vi Herren til» (Rom 14:8). Det viktigaste av alt er å få leve i det fortrulege samfunnet med Jesus kvar einaste dag.

Guds folk har vore i hard trengsle før òg, men Herren stod då ved sitt ord og sine lovnader. Les Salme 91! Ho vitnar nettopp om det. Klyng deg til Herrens ord! Det er til å stole på òg i dag! Når Gud talar inn i tida, og Ordet vert oppfylt, då skal Guds folk berre få sanne at forløyisinga stundar til (Luk 21:28).

L&E

Helliget vorde ditt navn

Av Hans-Henrik Brix

Innledning til Fadervår

Bønnen Fadervår (Mat 6:9-15) står midt i Jesu bergpreken (Mat 5-7), og i en litt kortere versjon i Luk 11:2-4. Bergprekenen i Mat 5-7 har et budskap til alle mennesker, men den er i første rekke talt til Jesu disipler. Det gjelder også Fadervår, som bare Guds barn kan be av hjertet. Umiddelbart før Jesus lærte sine disipler å be denne bønningen, advarte han mot å be som hedningene som tror at de blir bønnhørt på grunn av sine mange ord (Mat 6:7). Jesus begrunner sin advarsel med at vår himmelske Far på forhånd vet hva hans barn trenger.

Fadervår består av en innledning: «Fader vår, du som er i himmelen», dernest tre bønner som handler om Guds navn, Guds rike og Guds vilje. De fire siste bønnene dreier seg om våre behov. Og til slutt har vi en lovprisning: «For riket er ditt, makten og æren i evighet. Amen.»

Det er verdt å tenke over rekkefølgen av bønnene i Fadervår: De tre første handler om Gud, de fire siste om oss. Det svarer til Jesu formaning sist i dette kapitlet: «Søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt det andre i tillegg» (6:33). Det første og mest grunnleggende av budene lyder slik: «Jeg er Herren din Gud. Du skal ikke ha andre guder enn meg.»

Gjennom hele Skriften går det som en rød tråd: La Gud få førsteplassen i

Lærer ved Bibelskolen på Fossnes, Hans-Henrik Brix, gjennomgår her innledningen og den første bønningen i Fadervår. Dette er fortsettelsen på stykket «Bønnens evangelium» fra forrige nummer.

Red.

ditt liv! Ikke tilbe andre guder, men hold deg til den eneste sanne og levende Gud!

Det er blitt sagt at «Fadervår er paradiset som åpnes på nytt her på jord. I den kan det rettferdiggjorte menneske på ny tale med Gud som en far og vandre mellom de skjønneste og mest fruktbare trær – de syv bønnene.»

Alt det et Guds barn sukker mest etter i sitt hjerte, og kjenner på som sitt største behov, vil en finne her. Kunne Luther si om Davids salmer at der får en fremfor alt se inn i en kristens hjerte, kan en med enda større grunn si det samme om bønningen Fadervår.

Et uomvendt menneske kan ikke be Fadervår uten å hykle. Bønningen må være hjertets sak. Det er nødvendig å bli født på ny. De som er født av Gud, er Guds barn. Johannes sier det slik: «Men alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn. De er ikke født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud» (Joh 1:12-13). Det betyr at bare

dem som er blitt nye mennesker ved troen på Jesus, er Guds barn, og som med full rett kan kalle Gud sin far. Fadervår er Guds barns personlige og fortrolige tiltale til sin himmelske far. Den som har fått barnekårets ånd, roper Abba, Far (Rom 8:15)! Det hebraiske «abba» tilsvarer det norske «pappa».

Kan du av hjertet kalle Gud din Far? Tror du av hjertet at du er Guds kjære barn?

Luther sier det på følgende måte i katekismen: «Gud vil med disse ord oppmuntre oss til å tro at han er vår rette Far og vi hans rette barn, så vi trygt og tillitsfullt skal be til ham, slik som gode barn ber sine kjære foreldre om noe.»

I Den store katekisme oppfordrer Luther oss til å si: «Her kommer jeg, kjære Far, og ber, ikke ut fra egen beslutning eller fordi jeg er verdig til det, men på grunn av ditt bud og løfte som ikke kan svikte eller lyge.»

– Guds løfter burde vekke og oppflamme vårt hjerte med lyst og kjærlighet til bønn, sier Luther, og fortsetter:

«Dessuten skal det lokke og dra oss at Gud selv legger ordene i munnen på oss. Det viser hvor hjertelig han tar seg av vår nød, og at denne bønningen er til hans velbehag. Virkelig bønn er det bare dersom vi fremfører noe vi trenger. Skal en bønn være rett, må det være alvor, så vår nød tvinger oss til å rope og skrike. Når det er slik, blir bønningen av seg selv som den bør være, og man behøver ikke å lære hvordan man skal

forberede seg eller skape andakt. Det er ikke noe Gud ønsker mer enn at vi ber ham om mange og store ting. Hvordan skulle han kunne la oss lide timelig mangel og nød, mens han lover oss det evige og uforgjengelige? Enhver av oss skal fra ungdommen av venne seg til daglig bønn, både på grunn av sin egen nød og på grunn av andres. Alt vårt vern, og all vår beskyttelse, ligger i bønningen alene. For med en gang en god kristen ber: 'Kjære Far, skjede din vilje,' svarer han: 'Ja, mitt kjære barn, det skal sannelig skjede, djevelen og hele verden til tross.'»

Hva betyr tilføyelsen «du som er i himmelen»? Himmelen er ikke et geografisk sted, og er heller ikke det samme som verdensrommet. Himmelen er nok Guds bolig, men den er først og fremst uttrykk for en opphøyet maktstilling over alt og alle. Her kan vi tenke på andre trosartikkel hvor vi bekjenner troen på Gud Fader, den allmektige, himmelens og jordens Skaper. Den Gud som er vår far i Kristus, det er han som har skapt og oppholder alt. Når vi ber Fadervår henvender vi oss til den Gud for hvem intet er umulig! Om vi skulle være i en situasjon som menneskelig talt ser håpløs ut, er det allikevel håp for oss, for vår himmelske Far er allmaktens Gud. Derfor kan vi, som Luther sier, trygt og tillitsfullt be til ham, slik gode barn ber sine kjære foreldre om noe.

Første bønn

Etter innledningen fortsetter Fadervår med tre bønner som hører nøye

sammen, og som setter Gud i sentrum. At det er slik, fremgår av at det ikke er noe bindeord mellom bønnene. Det står ikke «Helliget vorde ditt navn og komme ditt rike og skje din vilje» som om det var tre selvstendige bønner, men: «Helliget vorde ditt navn. Komme ditt rike. Skje din vilje.»

Luther forklarer den første bønningen slik: «Guds navn er jo hellig i seg selv, men vi ber i denne bønningen at det også må bli hellig hos oss.» Og det skjer ifølge Luther «når Guds ord blir lært klart og rent, og vi også lever hellig etter det som Guds barn».

Guds navn viser hvem Gud er. Han har i Skriften gitt seg til kjenne som den evige og allmektige Gud. Han er den hellige som er høyt opphøyet over, og skilt fra, all synd og ondskap. Og han har åpenbart seg for oss i sin egen Sønn, Jesus Kristus. Han fikk navnet Jesus, fordi han skulle frelse sitt folk fra deres synder. Ja, han skulle bære vår og verdens synd, og det er bare i dette navnet det er frelse. I Jesu offer på Golgata lærer vi å kjenne Guds frelsende kjærlighet.

Bønningen «Helliget vorde ditt navn» er mer enn et fromt ønske. Den er en virkelig bønn til Gud om at han må hellige sitt navn. En kunne oversette bønningen slik: Far, hellige selv ditt navn! Det er ingen tvil om at det har meget stor betydning for Guds rikes vekst at Guds ord får lyde klart i kristendomsundervisning og forkynnelse, og at vi som Guds barn lever et liv i samsvar med Guds ord. Og dette må Gud selv virke i og gjennom oss. Dette er, ifølge

katekismen, poenget med denne bønningen.

Men hva vil det da si at Gud skal hellige sitt navn? Det får vi lys over ved å lese i Esek 36. Der står det at Herren hadde spredt Israels folk blant folkeslagene, fordi de hadde vanæret Herrens hellige navn. Og ute blant folkeslagene ble Herrens navn også vanæret, for de sa om israelittene: «Dette er Herrens folk, og likevel måtte de dra ut av hans land!» Hva slags gud er deres gud? Lunefull og avmektig! Slik tenkte hedningene.

I Esek 36:21-28 ser vi at Herren helliger sitt navn på sitt folk. Det betyr at han griper inn, tar til nåde, fører det hjem, og viser hedningene at han er en frelsende Gud. Både Guds eget folk og hedningefolkene skulle få kjenne at Herren er Gud, deres Gud! Og dette gjorde Gud for sitt hellige navns skyld (v. 22).

Bønningen «Helliget vorde ditt navn» er med andre ord en bønn om at Gud vil kalle mennesker til oppbrudd for Guds rike, til omvendelse og ny villighet til å lyde og følge Jesus. Det er en bønn om at Gud vil vise seg som en frelsende Gud. Fadervår begynner altså med en misjonsbønn, og det finnes ikke noe større og viktigere tema i denne verden enn menneskers frelse.

→

www.josafat.no

Derfor er det naturlig at denne bønnen kommer først!

La oss også se litt på de to punktene i katekismen: 1) At Guds navn blir helliget når Guds ord blir lært klart og rent, og 2) når vi kristne lever et hellig liv.

Det er selvsagt ødeleggende for Guds rike når Guds ord ikke får lyde klart. Men selv der det blir undervist og forkynt i samsvar med Bibelen, har Ordet ikke alltid gjennomslagskraft. Det kan det være mange grunner til. Forkynnerne kan mangle lys over Ordet og åndskraft fra himmelen, men også tilhørerne må bære sin del av ansvaret for at ikke flere blir frelst og fornyet ved evangeliets forkynnelse. For hvor ofte forsømmes ikke bønnen for møtene, for predikanter og tilhørere. Vi har dessverre ikke alltid så store forventninger til møtene, og går kanskje mest av god gammel vane. Levde vi mer i Guds ord, og forberedte møtene mer i bønn, ville vi ha større forventninger til Gud, og da ville vi sikkert også få se flere synlige resultater av vårt arbeid.

Ole Hallesby sier at det ikke burde undre oss at vi ser så lite frukt av vårt arbeid, så lenge vi ikke ber. Og han uttrykker et ønske om at Guds folk må få øynene opp for arbeidet som må gjøres i bønn forut for møtene. Da ville de bli helt annerledes velsignet, og møtene ville bli hellige kraftsentraller hvor det ville skje større ting.

Det merkeligste ville kanskje være at prekenene ikke ville bli bedre enn før, men det ville bli en ny kraft. Ordet

ville slå ned i samvittighetene hos troende og vantro.

Så er det den annen hovedsak i bønnen «Helliget vorde ditt navn»: Vitnesbyrdet som vi kristne avlegger med vår livsførsel. Vi blir ikke fullkomne før i det fullendte Guds rike, men det er avgjørende for vår troverdighet at vi ikke lever i uoppgjort synd. Har vi feilet, må vi være villige til å innrømme det overfor Gud, og eventuelt også overfor mennesker. Ellers kan de uomvendte med rette anklage oss for hykleri.

En tro disippel som innrømmer og bekjenner sin synd, skader ikke evangeliet. Rosenius sier det slik: «Hvor ofte har det ikke hendt at en kristens plettfriske liv ikke kunne utrette noe hos et annet menneske, men det skjedde gjennom hans merkbare anger over en feil han begikk.» Ja, det er viktig at vi med vårt liv ikke gir anledning til anstøt, 2Kor 6:3-6.

Kristi rike og evangeliets ære fremmes sterkest gjennom slike kristne som forener nidkjærhet for Lammets ære med gode gjerninger. En vakker bekjennelse og et dårlig liv vanærer kristennavnet.

En gammel kristen bad først og fremst om å bli bevart fra to synder: hovmodet – og dernest: synd som fører til at andre ikke vil ha noe med Guds evangelium å gjøre. – La oss be for de kristnes godeandel, sier Rosenius. Da ber vi den første bønnen. Å, kjære Far i himmelen: Helliget vorde ditt navn!

Forts. i neste nr.

Møteopptak på kassett, vanlig CD og CD med MP3

Kortkurs ved Fossnes Bibelskole 15. -17.november 2004*

20.11.04-50 Sigbjørn Agnalt	Luk 16.19-31
18.11.04-51 Lars Fosssdal	Rom 8.1-2
19.11.04-52 Sigbjørn Agnalt	Luk 18.31ff
21.11.04-53 Sigbjørn Agnalt	Luk 18.9-14
20.11.04-54 Einar Bryn	Personlig Vitnesbyrd
19.11.04-55 Einar Bryn	Sjelesorg del 1
19.11.04-56 Einar Bryn	Sjelesorg del 2
19.11.04-57 Per Bergene Holm	Den Kristne gudstjeneste del 1
19.11.04-58 Per Bergene Holm	Den Kristne gudstjeneste del 2
19.11.04-58 Lars Fosssdal	Gal 6.7-8
16.11.04-59 Hans Henrik Brix	1Tess 2.1-12
16.11.04-60 Lars Fosssdal	Rom 5.18-22 Abrahams tro
15.11.04-61 Per Bergene Holm	1Mos 14-15.5
15.11.04-62 Lars Fosssdal	Jes 2.3-5
15.11.04-63 Hans Henrik Brix	1Tess kap. 1
15.11.04-64 Per Bergene Holm	1Mos 15.6ff
16.11.04-65 Sigbjørn Agnalt	Luk 12.13-21
16.11.04-66 Hans Henrik Brix	1Tess 3
15.11.04-67 Lars Fosssdal	Jes 2.1-2
16.11.04-68 Sigbjørn Agnalt	Luk 10.25-42
17.11.04-69 Sigbjørn Agnalt	Luk 18.15-27
18.11.04-70 Hans Henrik Brix	1Tess 4.13-5.28
17.11.04-71 Per Bergene Holm	1Mos 17.8ff
18.11.04-72 Hans Henrik Brix	1Tess 4.1-13
17.11.04-73 Lars Fosssdal	Rom 4.13-15
18.11.04-74 Sigbjørn Agnalt	Luk 11.1-13 del 1
18.11.04-75 Sigbjørn Agnalt	Luk 11.1-13 del 2
17.11.04-76 Per Bergene Holm	1Mos 16-17.8
17.11.04-77 Lars Fosssdal	Jes 4 del 1
17.11.04-78 Lars Fosssdal	Jes 4 del 2

Nyttårsleiren 29.des-1.jan 2005*

30.12.04-79 Hans Henrik Brix	Rom 10.13-17
30.12.04-80 Gunnar Nilsson	2Mos 19.9-20.21
31.12.04-81 Gunnar Nilsson	5Mos 32.10
31.12.04-82 Gunnar Nilsson	2Krøn 25.5-9
31.12.04-83 Hans Henrik Brix	1Tess 5.16-24
31.12.04-94 Lars Fosssdal	Luk 2.25-32
01.01.05-01 Gunnar Nilsson	Luk 2.21

Møteveker med Kristian Fagerli våren og hausten 2004, Steinsdalen Bedehus

Totalt 20 møter på enkeltkassetter, vanlige CD-er eller på 2 CD-er med taler i MP3 format
Se egen liste over møtene på www.josafat.no/cd

Kassetter kr. 40,- pr. stk. Vanlig CD kr. 50. For mer enn 3 stk. kr 30,-/40,- pr. stk.

* CD med filer i MP3-format som inneholder alle talene for en samling kr. 100,-. Porto i tillegg.

Bestilling av CD-ene:

Bibelskolen på Fossnes,
v/ Daniel Teigen,
Fossnes, 3160 Stokke
Mobiltf.: 92842060

Bestilling av kassetter:

Johannes Sørbø, 4262 Avaldsnes
4262 Avaldsnes
Tlf./ mobil: 52842110 / 96209800

Web: www.nll.no

Epost: opptak@nll.no

Ved bestilling, før på datonummeret ytterst til venstre

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Det nye livet

Av Kjell Farnes

Me er fødde med arvesynd og eit syndig begjær. Men me har eit nytt liv i Kristus. «Det gamle er borte, sjå, alt hev vorte nytt» (2Kor 5:17). Når me tek imot Jesus som frelsar får me eit nytt sinn som rettar seg etter det Gud vil. Og me får kjærleik til Guds heilage lov. Det vert ei glede å gjera Guds vilje, som Jesus talar så mye om. Og det å vende seg til Gud i bøn vert ei glede. «Be uavlatande,» seier Skrifta. Me skal altså ha kontakt med Herren heile dagen. Det er det ikkje alltid me gjer eller har trong til, men som det står: «Anden sjølv går i bøn for oss med useielege sukker» (Rom 8:26).

Så er me i gode hender om ikkje me bestandig maktar alt me er pålagde å gjera. Det er ein veg å gå når me kjem til kort. Me må be om tilgjeving for våre synder. For Herren har sagt at «han tilgjev oss syndene og reinsar oss for all urettferd» når me ber han om det, og tilgjev nesten vår.

Er me tilgjevne, er me frie. Då har me ein himmel i vente, og eit evig liv i glede og forventning. For det står i Kol 3:4: «Når Kristus vårt liv, vert openberra, då skal de òg verta openberra i herlegdom saman med han.» Halleluja!

L&E